

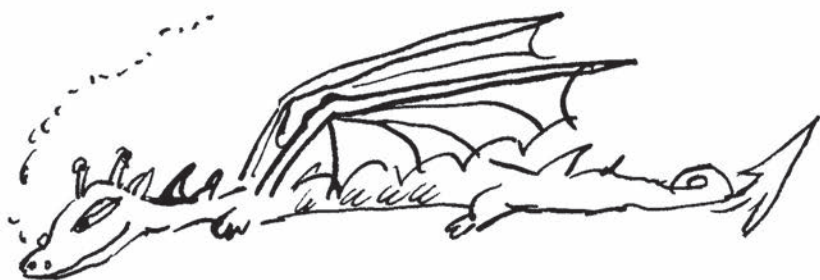
Ako ukradnúť dračí meč

Štikút Strašný
Štukovec III.

Zo starej nórčiny preložila

CRESSIDA
COWELL

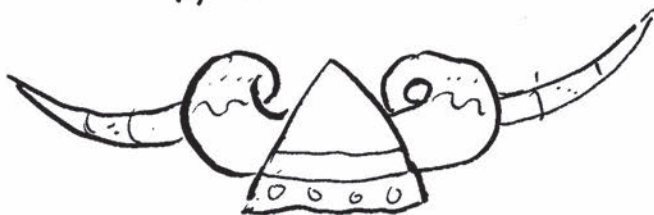
VAROVANIE

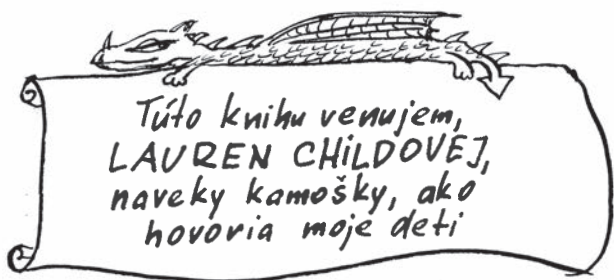
Akýkoľvek vzťah
k historickým

UDALOSTIAM

je vyslovene náhodný.

**BOLI STE
VAROVANI!**

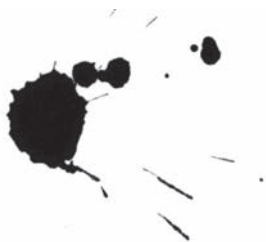
Túto knihu venujem,
LAUREN CHILDOVEJ,
navždy kamošky, ako
hovoria moje deti

Moje podákovanie patrí Simonovi Cowellovi,
Anne McNeilovej, Naomi Pottesmanovej, Alison
Stillovej, Jennifer Stephensonovej a Judit Komarovej.

O ŠTIKÚTOVI

Štikút Strašný Štukovec Tretí bol obávaný
šermiar, zaklínač drakov a najväčší vikinský
hrdina, aký kedy žil. Jeho pamäti však
rozprávajú o časoch, keď bol ešte celkom
malým chlapcom a sám videl,
aké je ťažké stať sa hrdinom.

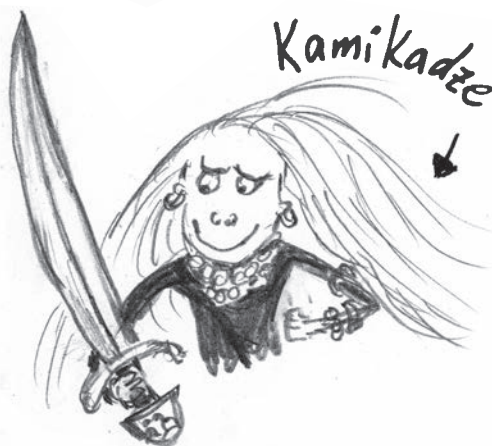

Štikút strašný
Štikovec Treti

Štikútor
lovecký
drak
Bezzubý

Kamikadze

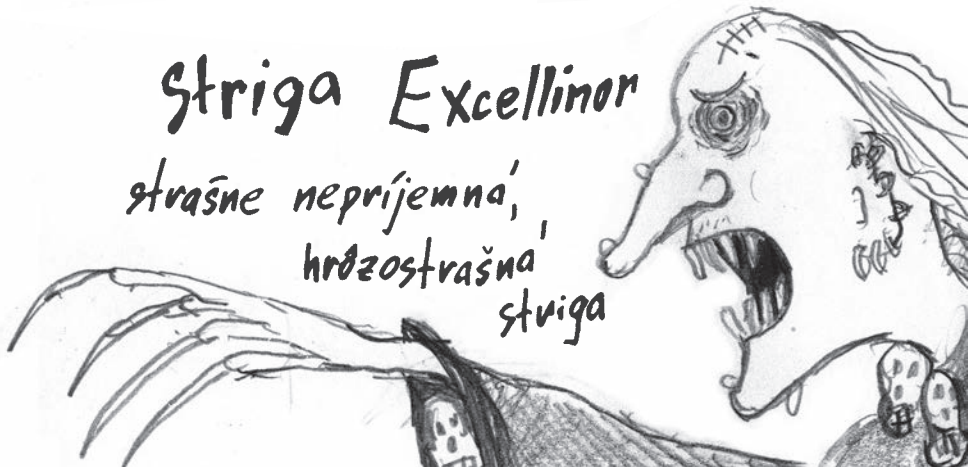
Rybonoh

Hrôzokrav

Striga Excellinor

strašne neprijemná,
hrôzostrašná
striga

Chladnobrv Obrovský
štikův otec, náčelník
kmeňa chlpatých chuligaňov

VEĽKÝ
BLESKOMAISTER

Alvin
Zradný

Soplínos
Surovec

Text and illustrations copyright © Cressida Cowell 2011
First published in Great Britain in 2011
Translation © Otakar Kořínek 2013
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2013, 2016

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Cressida Cowell: How to Steal a Dragon's Sword*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Hodder Children's Books, London, 2011 preložil Otakar Kořínek.

Ilustrácie Cressida Cowell

Zodpovedná redaktorka Anna Šikulová

Editorka Katarína Škorupová

Sadzba, zalomenie ITEM, s. r. o., Bratislava

Tlač PATRIA I., spol. s r. o., Prievidza

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-2477-8

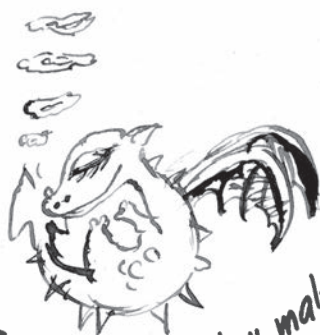
www.slovart.sk

Ako ukradnúť dračí meč

Štikút Strašný
Štukovec III.

Zo starej nórciny preložila
CRESSIDA COWELL
slovart

Bez zubů, štikůto malý
neposlušný drak

~ OBSAH ~

Prológ Štikúta Strašného Štukovca III.	17
1. Najvýznamnejší deň života (nie)	21
2. Prečo tam vôbec boli	42
3. Boj s problémom	66
4. Hra na skrývačku	82
5. Niečo ošklivé v kotle	102
6. Patálie v škole	128
7. Osud vyložený, budúcnosť vylepšená	146
8. Pre Thora, samozrejme, že nemali prehľadávať veštiareň! Čo ste nečítali nijaké zo Štikútových pamätí?	165
9. Cesta nadol	183
10. Si z hrdinského cesta - alebo medúza v sukni?	186
11. Šklborevy a elektroplepy	204
12. Stratené kráľovstvo Západodivočiny	219
13. Na korčule!!!!	237
14. Pekelná striga Západodivočiny	250
15. Šermiarska súťaž sa vyvíja prekvapujúco dobre	258
16. Už sa to začína vyvíjať zle - vidíte, nevydržalo to dlho, iba jednu kapitolu.	272
17. Stále zle	278
18. Oslobodenie drakov	293
19. Obracajú sa chrbtom	298
20. Triumf Zradných	311
21. Zrútenie hradu	320
22. Červené besnenie	328
23. Leť, Vetrochod, leť	338
24. Lov na Štikúta	348
Epilóg Creessidy Cowellovej	368

DRACÍ NOS

STRAŠIDELNÉ
MOKRADE

Thorova
Hromová rokľina

SÚOSTROVIE

Mieumilova
Krajina

Ostrov Pokojného
života

šermiarska
škola Výpad

Letný prúd

ZÁTOKA

TAJOMNO

Amok

Dracia
liaheň

VODNÝ KRAJ

KRVIPRELATIA

Malá prosba čitatel'm:

NEZVALUJTE, PROSÍM, VINU NA TENTO PRÍBEH

Keď sa Štikút dosiaľ hral na dobrodružstvo a učil sa, ako byť hrdinom, v stávke nebolo veľa. Na ostrov Berk sa však valia temnejšie a ťažšie časy.

Nezvalujte, prosím, vinu na tento príbeh.

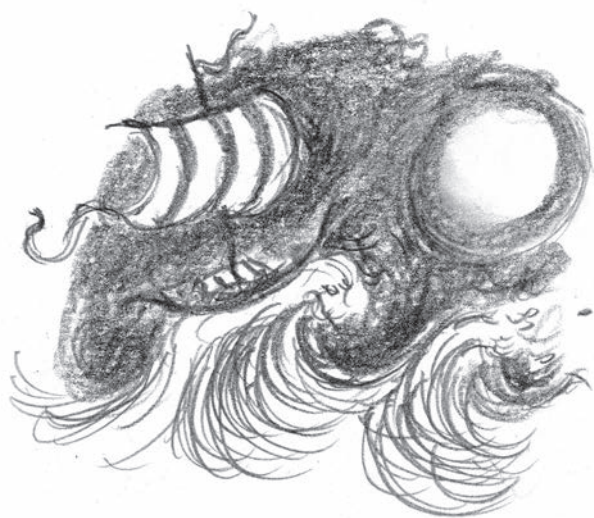
Ten za nič nemôže. Niekedy si to možno neuvedomujeme, ale príbeh, ktorý prežívame, nie je len príbehom o Vikingoch, o ostrovoch a drakoch. Je to aj príbeh o dospievaní.

A jedna z vecí pri dospievaní, jeden z nevyhnutných zákonov, ktorému nemožno uniknúť, je, že jedného dňa...

jedného dňa... jedného dňa...

k tomu príde.

Lutujem, ale je to tak.

PROLÓG ŠTIKÚTA STRAŠNÉHO ŠŤUKOVCA III., POSLEDNÉHO Z VEĽKÝCH VIKINSKÝCH HRDINOV

Som už starý, prastarý, a zdá sa mi, že minulosť bola veľmi dávno.

No kedysi existovali na Súostroví draky.

A ja som bol kedysi chlapec, chlapec, ktorý sa v trinástom roku svojho života dopustil strašnej chyby.

Vypustil som draka Zúrivca z väzenia na Amoku.

Drak slúbil, že odletí na jeden rok do vyhnanstva v mrazivých pustatinách severu. Jeden rok odkladu a potom, ako sa zaprisahal, vyvolá Dračiu vzburu, ktorej jediným cieľom bude úplné a definitívne vyhladenie celej ľudskej rasy.

Za ten rok chlapec, ktorým som bol kedysi ja, rástol ako z vody a bol skoro o desať centimetrov vyšší. Ruky mi už kus vytŕčali z rukávov na košeli, no rok plynul, aj prešiel, ale drak Zúrivec ani vzbura stále nikde.

Od úľavy som si vydýchol a dúfal som, že chlad hebkých snehov mu azda utíšil bolesť zo strašných zranení, ktoré utrpel za tých sto rokov vo väzení, a slobodné, radostné potápanie do bodavo ľadových vôd za mihajúcimi sa tuleňmi v nekonečnej mrazivej divočine ho navrátilo do šťastného, bezstarostného života jeho predkov.

Azda.

Ale čo ak...

Možno.

No v tichom nočnom bdení sa mi slová Zúrivca vracali, syčali a pálili ma v mozgu. Neboli to však slová, čo sa ako snehové vločky roztápajú na vodu. Boli plamenné, sipeli a príšerne, blčivo ožívali v mojich snoch.

„Spustošíme tento svet ohňom a nenecháme nažive ani jedného naničhodného človeka, ani jediného! Lebo posledných sto rokov som sa díval do minulosti a do

budúcnosti, a poviem ti jedno, chlapče... ľudia a draky
nemôžu žiť pospolu...”

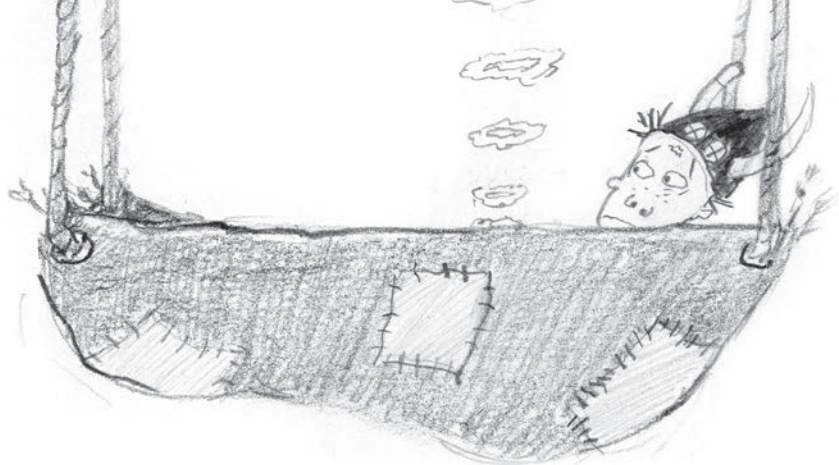
Tie slová sa mi zvíjali v mozgu ako živé,
horiace hady.

„... a preto povolám draky zďaleka-zošíroka, z hlbín
morí a z okraja tejto zeme, a pustíme sa do konečnej
bitky, kým nebude neskoro!”

„NIE!“ zajačal som zo sna. „NIE! NIE! NIE!
NIE! NIE!”

Lenže čas nemôže plynúť dozadu. Chlapec,
ktorým som bol kedysi ja, ho nemohol zastaviť.

A drak prichádzal.

1. NAJVÝZNAMNEJŠÍ DEŇ ŽIVOTA (NIE)

Za jednej veľmi dávnej zimnej noci sa Štikút Strašný Štukovec Tretí preľaknuto strhol zo spánku. Bol nádejou a dedičom kmeňa Chlpatých chuligánov, ale bol to vyhúknutý, chudý, obyčajný chlapec s tvárou, akú by ste si v dave nevšimli.

Pravdupovediac, v tú noc nespal veľmi dobre.

Nikomu by sa nespalo dobre, keby mal visuté lôžko zavesené v troch štvrtinách cesty hore útesom zvaným Ťažký výstup na horu Hnevlivá.

Ťažký výstup na horu Hnevlivá je taký vysoký útes, že vyliezť naň trvá dva dni. A je taký strmý, že lezec doň musí zatĺcť niekoľko klinov a noc prežiť nepokojným spánkom vo visutom lôžku, ktoré krkolomne visí na lesknúcej sa skale.

Štikútov jazdecký drak Vetrochod, ktorý spal obďaleč na nevelkej skalnej rímse, mal dávať pozor na nebezpečenstvo.

Bola však zima, obdobie Vetrochodovho zimného spánku, takže ani cez deň sa veľmi nepreberal a teraz v noci spal tak hlboko, akoby

bol mŕtvy. Jeho dlhé, nepôvabné telo ležalo rozvalené na rímse a chrápal hlasno ako prechladnutá krava.

Mohlo prísť hocičo nebezpečné a sadnúť mu rovno na hlavu. Až vtedy by to bol zbadal.

Nič si nevšimol ani Bezzubý, Štikútov maličký, sebecký obecný, čiže záhradný lovecký drak. Tvrdo spal Štikútovi na prsiach a vypúšťal pri tom krúžky dymu, ktoré naplňali visuté lôžko.

No jednako Štikúta prebudilo nebezpečenstvo.

Bol si tým istý.

Srdce sa mu rozbúchalo, poskakovalo ako loptička na vodomete, a on sa zrazu celý vyľakaný prebral, lebo to nebezpečenstvo vnímal každým pórom tela.

Nebezpečenstvo všade naokolo.

Vysoko na útese uprostred zimy však mali byť v bezpečí, lebo väčšina nebezpečných drakov na Súostroví stále spala zimným spánkom.

Mohlo hroziť iba jedno - že by spadlo visuté lôžko.

Prečo teda Štikútovi srdce tikotalo tak rýchlo

a prečo mu bolo tak mdlo pri žalúdku, že mu skoro prišlo zle?

Pomaličky sa pohol (aby nevypadol) a nazrel cez okraj visutého lôžka.

Úpätie útesu bolo omračujúco hlboko.

Štikút preglgol a radšej sa tam nedíval.

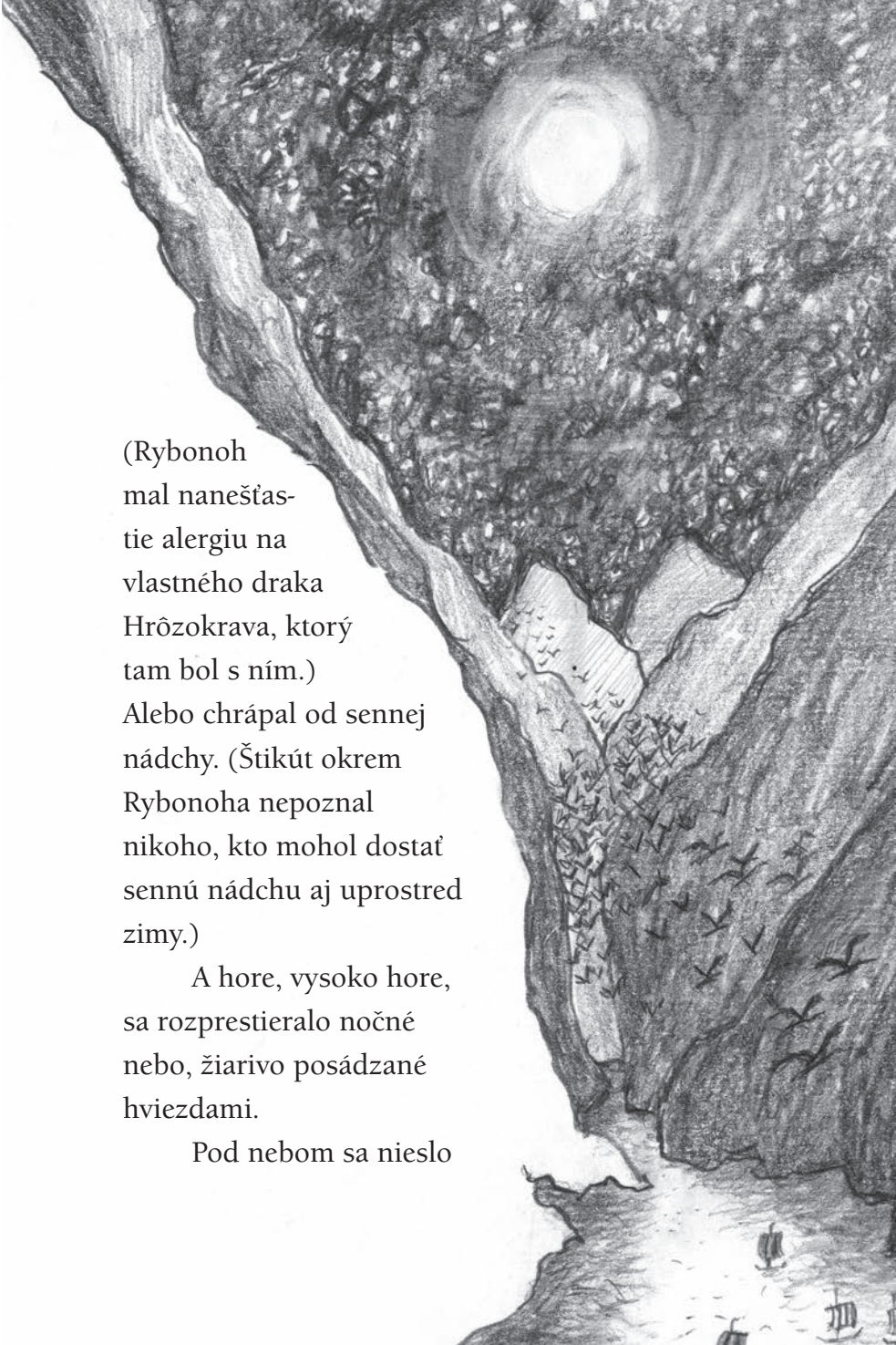
Boli tak vysoko, že videl všetkými smermi na míle ďaleko, bolo to, akoby sa díval na mapu Súostrovia. Na západe more. Na severe hrozivo vyštrbená ryha Thorovej Hromovej rokliny. Ešte ďalej na severe plávajúce ľadovce a ostré končiare Chladného pohoria.

A tu, rovno tu, záhadná pevnina, samý ľad a sneh, spestrená podivne teplými bublajúcimi jazierkami, ktoré dohora chrľili dym ako chrápajúce draky.

O kus ďalej viselo na útese zaplátané visuté lôžko Štikútovho najlepšieho kamaráta Rybonoha.

Aj Rybonoh chrápal, ale asi preto, lebo mal astmu.

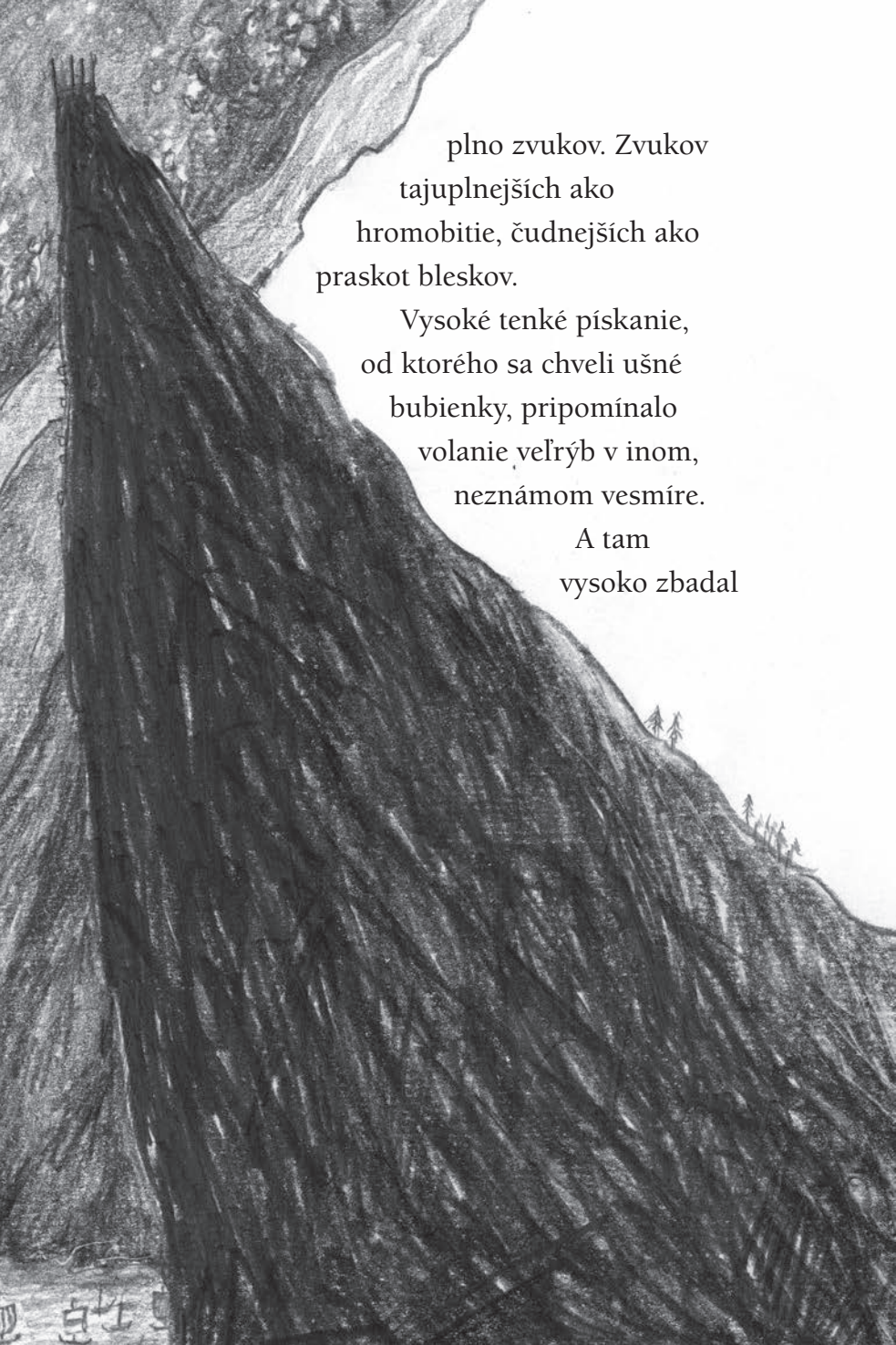

(Rybonoh
mal nanešťas-
tie alergiu na
vlastného draka
Hrôzokrava, ktorý
tam bol s ním.)
Alebo chrápal od sennej
nádchy. (Štikút okrem
Rybonoha nepoznal
nikoho, kto mohol dostať
sennú nádchu aj uprostred
zimy.)

A hore, vysoko hore,
sa rozprestieralo nočné
nebo, žiarivo posádzané
hviezdami.

Pod nebom sa nieslo

plno zvukov. Zvukov
tajupnejších ako
hromobitie, čudnejších ako
praskot bleskov.

Vysoké tenké pískanie,
od ktorého sa chveli ušné
bubienky, pripomínalo
volanie veľrýb v inom,
neznámom vesmíre.

A tam
vysoko zbadal

Štikút blížiac sa čierne, tienisté siluety, ktoré k nim pomaly leteli ponad Thorovu Hromovú roklinu.

Boli ešte príďaleko, aby spoznal, o aký druh drakov ide, ale z ich krídel dýchalo čosi strašidelné a Štikút v hĺbke duše všetko vytušil.

Keď mladý zajac zbadá na oblohe krúžiaceho jastraba, je možné, že takého tvora ešte nikdy nevidel – ale existuje akási pradávna pamäť, ktorá mu napovie, že sa má báť a dlhými panickými skokmi uháňať do bezpečia brlohu. Tak to bolo aj s týmito drakmi.

Štikút, pravdaže, draky už videl.

Žil vo svete plnom týchto zverov, divých aj zdomácnených.

Zvláštne na týchto drakoch bolo však správanie. Bolo medzi nimi viacero druhov a počínali si ako na love. Lenže rozličné druhy drakov sa nikdy nezdužovali, keď lovili ľudí.

Možno tak robili kedysi, dávno, pradávno.

No ani najstarší ľudia sa nepamätali, že by draky lovili ľudí.

Divý drak vás zožerie, to je pravda, ak sa mu dostanete do cesty a je práve hladný. Neexistovalo

však nijaké cieľavedomé lovenie ľudí ako azda
v dávnej minulosti.

Štikúta od strachu zasvrbelo na hlave, ani čo
by mu tam liezli čierne chrobáky. Natŕčal uši do
tmy tak úporne, až sa zdalo, že sa mu predlžujú.
A nad skučaním vetra začul niečo vskutku hrozivé,
neľútostné syčanie v dračtine. Takto hrozivo ešte
po dracky hovoriť nikdy nepočul, dýchala z toho
nespútaná nenávisť.

Slová vyletovali v akomsi desivom tranze, ale
tak ticho, že ich ledva zachytával. A možno by bolo
lepšie, keby ich nebol počul vôbec.

NECH VÁM OČERVENEJÚ PAZÚRY
OD ĽUDSKEJ KRVÍ...
VYHLAĎTE TÚ ĽUDSKÚ ŠPINU...
SPÁĽTE ĽUDÍ AKO LES...
BLÍŽI SA VEZBURA...

Letiace draky boli bližšie, čoraz bližšie,
mierili rovno k útesu, kde viseli lôžka.

Štikút natrčil krk ešte vyššie. Asi o dvadsať metrov nad ním boli na útese pribité visuté lôžka ostatných mladých bojovníkov kmeňov Súostrovia. Pri lezení predbehli Štikúta a Rybonoha o pol hodiny, a kým Štikútove a Rybonohove visuté lôžka boli z hnedých zaplátaných diek, oni si ich ušili zo starých lodných plachiet. Krikľavé obrazce plachiet, niektoré červené s bielymi pásmi, iné s modrými a zlatými kosoštvorcami, sa vynímali na útese ako dlhonohé plameniaky v močiari.

Záhadne draky leteli rovno k nim.

Štikút už zistil, čo sú zač. Spoznal ich podľa tvaru krídel.

Bola to zmes najošklivejších drakov Súostrovia – britvokrídlovce, jazykokruty, zádumčivce a upírie smrtihlavy.

Musím varovať ostatných, blyslo myslou Štikútovi. Otvoril ústa, chcel zakričať, no hrôza mu priškrtila hlasivky, ako sa to stáva v najstrašidelnejších nočných morách.

„Kvík,“
vydralo sa
zo Štikúta
slabučko,
„kvík, kvík,
kvík...”

No
veľmi to ne-
pomohlo.

Potom:
„Draky...” A ešte
dodal: „Naozaj
najodpornejšie...”

Neprebudilo
to ani Bezzubého,
nehovoriac o mla-
dých bojovníkoch,
ktorí pokojne chrá-
pali vysoko nad
Štikútom.

Draky už boli strašne blízko,
leteli v zomknutej formácii - čo je
pre draky nadmieru netypické.
Vystrkovali nohy s vytrčenými

pazúrmí, pripravené udrieť. Bojovníci boli celkom bezmocní, prídu o život v spánku vo svojich kriklavých zámoťkoch.

Štikút sa nahol k malej skalnej rímse, kam si odložil ruksak. Roztrasenými rukami vytiahol z tulca luk a šíp.

Možno bolo šťastie, že bol Štikút tak ďaleko. Keby bol videl, čo práve robí vodca dračej svorky... asi by zamdlel.

Vodcom bol totiž drak jazykokrut.

Jazykokrut je na draka celkom pekné meno. No, žiaľ, jazykokruty odtrhávajú obetiam nohy a ruky, aby nemohli ujsť.

Je mi ľúto, ale je to tak.

Jazykokrut, ktorý sa celkom nehybne vznášal pri jednom visutom lôžku, pomaly otvoril ústa a vystrčil jazyk – jazyk hrubší ako svalnatá mužská ruka. Jeho rozčesnuté konce boli svižné a jemné.

Jazykúť vklzol do jedného visutého lôžka, do toho, čo patrilo Štikútovmu nepríjemnému bratancovi Soplinosovi, a šmátral v ňom, akoby niečo hľadal.

Štikút pozorne zamieril a vypustil šíp.

Mieril, samozrejme, na jazykokruta.

Štikút nebol až taký zlý strelec. Nie až taký dobrý ako šermiar, ale ani nie zlý.

Aby sme mu však nekrivdili, z rozhodnaného visutého lôžka sa ťažko strieľa. Najmä keď strieľate lukom a šípom, ktoré pokrivil – aká irónia – sám Soplinos.

Zakrivený šíp letel z luku špirálovito dohora, klátil sa v letku ako opitý. V poslednej chvíli ním myklo doprava, minul draka a zabodol sa Soplinosovi do ľavého lýtku.

Celkom tak to Štikút nezamýšľal, ale malo to želaný účinok... teda do istej miery.

Soplinos tlmene zajačal, ako by napokon zajačal každý, komu by do nohy strelili šíp, a vyskočil z visutého lôžka... na veľké prekvapenie (a nevôľu) jazykokruta, lebo ešte nestihol chytiť Soplinosa za ruku ani za nohu.

Soplinos v polospánku, navyše zasiahnutý šípom, samozrejme, celkom zabudol, že je v troch štvrtinách vysokánskeho útesu. Letel dolu, rútil sa nezadržateľným pádom popri visutých lôžkach svojich spolubojovníkov a aj popri samom Štikútovi, ktorý po ňom zúfalo chmatol, aby ho zachytil, hoci Soplinos by bol na to priveľmi ťažký...

A bol by to Soplinosov koniec, keby kúsok

pod

Štikútom

nevyrastal z útesu strom.

Ten zmiernil jeho pád,

a hoci ho ešte ťahalo

dolu, podarilo sa mu

tak-tak zachytiť

spodného, nadol

ohnutého konára

a zachrániť sa.

A tak sa tam kolísal,
držiac sa konára, pod ním
kilometrová hĺbka, a bol z toho taký
ohromený, že ani on nevládal vydať hlások. Díval
sa hore na Štikúta vystrašenými rozšírenými
očami.

„POMÔŽ MI, TY IDIOT!“ vyhrkol grobian-
sky. Na zdvorilosť si nikdy nepotrpel, hoci len
o vlások unikol hroznému osudu i jazykokrutovmu
jazyku a záchrana jeho života závisela od toho,
komu práve nadával.

Dlho tak nemohol vydržať, no Štikút naňho
nedočiahol, hoci chýbal iba kúsok.

Štikút sa začal panicky prehrabávať vo svojom

POMÔŽ MI.
TY IDIOT!

lôžku, lebo z neho chcel vyhodiť horolezecké lano, aby sa ho mohol Soplinos chytiť. Lenže vrtieť sa vo visutom lôžku je aj za normálnych okolností niečo také, ako chcieť si navliecť spodné nohavice skrčený v obliečke z vankúša, a v tomto prípade to vyzeralo ako dajaký prečudesný parný rituál v saune, lebo vo visutom lôžku bolo horúco a dusno od dymu Bezzubého.

Štikút sa metal a pohojdával sem a ta, ale koniec toho mizeráckeho lana nie a nie nájsť. Dlane mal klzké od potu. Zúfalo sa zvíjal ako červ na skle... a namiesto lana, ktoré chcel vyhodiť, vytrhol meč z pošvy...

A ten s príšerným trhavým prásk presekol v polovici staré vyblednuté visuté lôžko.

„Ujúúúúúúúú!“

Až teraz našiel hlas.

„DRAČÍ ÚÚÚÚTOK!!!!!!“

Bol to výkrik, až zaliehalo v ušiach, vydesený rev, ktorý sa vydral zo Štikútovho hrdla, a ten letel, letel, odrážal sa od temných stien útesu a ozvena ho vracala.

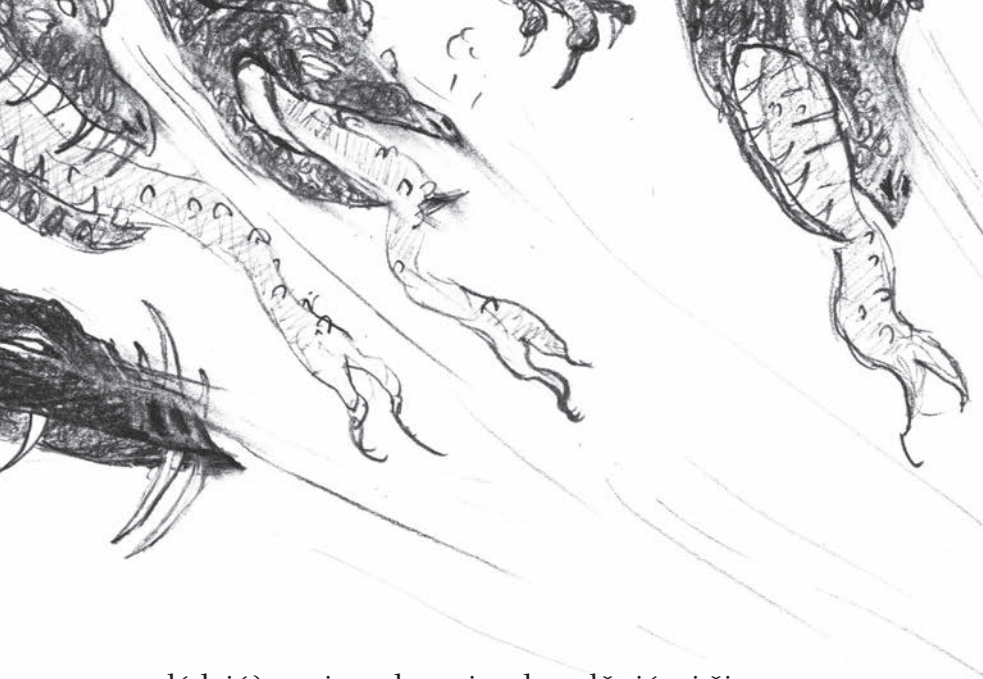
Plnou silou zasiahol Rybonoha, toho nadhodilo ako vybuchujúcu moriskú hviezdicu,

a spánok bol preč. Aj on skoro vypadol z visutého lôžka. Vysoko nad nimi sa zazmietali a zavrteli aj ostatné visuté lôžka, keď si ich majitelia omámene sadali a mumlali: „Čččo... čo sa deje?“

„U-í-í-í-í!“ zapišťal poplašene Bezzubý. Otvoril oči a rozprestrel krídla, keď si uvedomil, že padá k zemi.

Draky prerušili útok a na okamih sa iba vznášali v chladnom nočnom povetrí. Prepli svetlo v žltých očiach (výnimočný trik, aký niektoré draky

ovládajú) z mierneho svitu do oslňujúcej žiary a sklonili hlavy...

A žiara dopadla na Štikúta, ktorý sa hojdal na zvyšku visutého lôžka, ich očné svetlomety ho jasne osvetlili, takže sa na pozadí temného útesu trblietal ako drahokam.

„Uch... och... **VETROCHOD! PREBUŽ SA!!!!**“ zvrieskol, nepríčetne švihajúc mečom (Zvrieskol to po dracky, lebo patrila medzi hŕstku Vikingov, ktorí ovládali tento úžasný jazyk, či už v minulosti, alebo v budúcnosti.)

„**Húúúúúšchrír... chrírřšš...**“ chrápal Vetrochod.

Krdeľ drakov nad Štikútom visel strašidelne
ticho a rozliehal sa len ich pomalý, hnevливý sykot,
až z toho mrazilo. Čosi im zašľukalo v očiach.

Boli to malé zaostrovacie viečka, clony,
ktoré sa im sklapli na oči, aby videli
predmety ostro aj z veľkej diaľky. Ešte
chvíľu tak viseli bez pohybu.

Iba očami trocha
pohybovali, sledovali
švihanie Štikútovho meča.

A potom zložili
krídla a vrhli sa
nadol.

Strmhlav
za korisťou.

Aký krásny pohľad
- keby ho len Štikút stihol
oceniť! Škoda, že visel už len
na jednom zdrape prikrývky
na najvyššom útese Súostrovia.

